

CSEHY ZOLTÁN

Lesújt a sok igeidő

*Lesújt a sok igeidő,
az egyre lombosabb történet
sárgul, csonkul, hullat.
A közepe is kérdéses.
A kilesett pár múltja
múlhatatlan grammatika.
Aktus után az ágyék
hosszan kitartott ásitása.
A csigabúsnak kiutalt ház
tornyos stílisztikája.
A szex fölött fogyatkozik
a lomb, az ág,
egyre jobban behatol a fény,
aztán sárga levél hull a védtelen húusra.*

Belle d'èe di questo core

*Hogy van az, hogy mindenkivel körülötte,
csak vele nem. Hogy van ez a serteperte,
összeszorult zsigerekkel, szinte a laposságig
lapított szívvel. Ahogy a bőséges tányéron, ha
a végére hagyjuk a legjobb falatot.
(Van a jövőtlen, aki azzal kezd. De ő
nem ismeri az élvezet barokk dramaturgiáját.)*

*Akarjuk, hogy közünk legyen. De mint
a múzeumi szobrok: a végén nem tudni, ki él,
hogy ki élt legalább. Ebédelni vele, vagy gondolni rá. Hányini
a ragacsos romantikától. És mégis, olyan
szép, olyan szívfájdítóan szép, hogy rá,
a legjobb falatra, amiért ez az egész van,
nem kerülhet sor, nem kerül sor. Vagy ha mégis:
egészen más lesz az íze.*

Zsebtükrében ott a tényszerű feljegyzés

*A ruhák még bátorsággal tűrnek,
simulnak, gyűrődnek,
szorgalmasan szennyeződnek.
Zsebtükrében ott a tényszerű feljegyzés
saját arcáról, ahogy
a még humanoid üvegre rajzolódik.
Enyhe káprázat, fül és szem
alatt egy egész város.
Komótosan bújnak elő a címerállatok.
A balkon izmokat tart, csontokat,
rajtuk viszkető pulóver. Vesztésre áll,
mint a városlakók általában.
Minek várni egy másik felújításig?
De hát olyan nagy szégyen az,
ha minden gyöngy kagylót akar,
ha minden ház emeletre vágyik?*

Leírása

*A lakk, a gyanta, a mézga!
Leírása a tárgynak, melyet nem írok le.
Rendeltetésszerűen használni, a leírás szerint.
De a leírásban nincs benne, mitől
ilyen ellenállhatatlanul szép, hogy mitől
ilyen ellenállhatatlanul primitív, hogy mitől az, ami.*

SZOLCSÁNYI ÁKOS

Tanul

*Minden magyarázat nélkül
csak ragyog, de semmi túlzás,
tizenhat fok októberben.
Talán a gyepe túl zöld, mint egy
basszameg kislányhangon, bűnt
nem tudó, szelíd hősködés,
csak házunk árnyéka éles,*

*testetlen pengéje mentén
félkarút, tükröt játszani
nem lehet, anyám halála
nem lesz munkaszüneti nap,
kedd marad, rajz-angol-nyelvtan,
nem az övék, hisz enyém se,
enyém csak a lecke, és mint
mindent, ezt is ott kell hagyni,
szinte csicseregve marad
hátra, forró és közömbös.*

Tanít

*Várják, hogy megnőjön. Addig
simogatják, régi és új
idomárok egyaránt, a
rutinnak nincs köze ehhez.
Semminek nincs, a ketrecbe
is fenekét paskolgatva
tessékelik, hogy fér bele.
Mikor a ketrec még épp nem
pattan szét, bezárják, farka,
ormánya egy-egy rácsközön
át gyűrűkre kötve. Bottal,
vascsővel, kötéllel ütik,
bármilyen részegen: percek
alatt monoton ritmusra
áll be az ütések hangja,
akkor kezdik szidni, akkor
szólítják Sátánnak, ami
akarát, düh, fájdalom vagy
megbékélés benne, bármit,
ami látszik rajta. Nehéz
megmondani, mikor vége,
felismerni testtartásán,
evésén, szemén a semmit,
ösztön kell hozzá, megérzés,
Művésznek hívják az egyet,
mindig egy van köztük, aki
mondhatja: kész. Majd a gazda
elnevezi és elviszi;
ők a műhelyben maradnak
egymással, bérükkel. Inni*